

Kertész Eszter

Sára

Tudom, hogy tied. Visszavehetnéd.
El nem fordulnék tőled. Nincs hova.
De kit pólyáztam, kinek sebét kötöztem,
megkötözni őt nem fogom soha.

Ha megteszed, hadd legyek én az oltár,
vagy oltáron parázsló tűzifa,
hogy körbeöleljem, mint születéskor,
füstként kísérem, ha meg kell halnia.

A férfi más. Messzebbre néz –
és talán magasabbra lát.
Anya vagyok – s ki magzatát öli,
a jövőt gyilkolja és önmagát.

Kerubok lángpallossal

A visszafordíthatatlan
pillanatoknál ők állnak
Ha visszanezünk
– mert visszanezünk –
némelyik mintha mosolyogna
némelyik mintha fenyegetne
Pedig nem mosolyognak
és nem fenyegetnek
Ítélet nélkül nézik felülről
szárnyuktól árnyas utunk
hogyan vezet tőlük tovább

Pont nélkül

Jaj, hogy végül a tárgyak maradnak
örökségnek vagy fölös kacatnak,
hogy nem eszi rögtön meg az egésztest
se rozsda, se moly, se biztos enyésztest
Nem tárgyilagosa a tárgyak tükre:
torz, fényvesztett és hamuszürke

Valami árvaság, feleslegesség
rágja a tárgyak erőtlen testét
Szemünk láttára a sok-sok holmi
kártyavárként fog összeomolni
De lemegy a nap, és felkel újra,
majd elernyed az idegek húrja

És mi marad meg? Nem, nem a tárgyak,
és nem a síron a márvány árnyak,
és nem a fénykép, és nem az emlék
Aki megy, egy súlyos függöny selymét
lebbenti fel – és ezt hagyja itt:
a lebbenés hullámfodrait

Szakasz

Véges szakasz két végpontja közt
végtelen pont van.
A szakaszok mérhetőek,
pontjaik számlálhatatlanok.
Van hosszabb, rövidebb.
Nincs több, kevesebb.

Két végpont közt
az idő mérhető,
az élet mérhetetlen.